О П Р Е Д Е Л Е Н И Е
№ 41605

гр. София, 26.10.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 44 състав,** в закрито заседание на 26.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

като разгледа дело номер **12741** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 2 във връзка с ал. 4 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 6 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Х. А. Н., с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] подадена чрез пълномощник адв. М. М. Н. от АК – Б., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4635-000169 от 24.08.2026 г., издадена от С. А. О. – полицейски инспектор към ОДМВР – Б., РУ – П., упълномощен със заповед № 251з-5684/07.10.2025 г.

С оспорената заповед на основание чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП и чл. 22 от ЗАНН на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от 6 месеца“ по отношение на лек автомобил марка „Б.“, модел „М. Х.“, с рег. [рег.номер на МПС] , като са отнети свидетелство за регистрация на МПС №[ЕИК] и 2 броя регистрационни табели с рег. [рег.номер на МПС] .

В жалбата е инкорпорирано изрично искане за спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на заповедта на основание чл. 166, ал. 2 и ал. 4 от АПК, вр. чл. 172, ал. 6 от ЗДвП и чл. 6 от АПК. В подкрепа на искането се твърди, че изпълнението на мярката ще причини значителни и трудно поправими вреди, изразяващи се в невъзможност за използване на автомобила за продължителен период от шест месеца, прекратено е трудовото му правоотношение, налице са и затруднения при намиране на нова работа в Република България. Изложени са и доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и материалния закон, включително твърдения, че оспорващият не е отказвал тестване, а е изявил желание за изследване с доказателствен анализатор. Към жалбата са приложени писмени доказателства: копия от Заповед за командировка № 13 от 09.04.2026 г. и Заповед за командировка № 29 от 01.06.2026 г., издадени от „Геострой“ АД, Заповед № 46 HR от 18.08.2026 г. на „Геострой“ АД за прекратяване на трудов договор, както и Договор за правна защита и съдействие от 28.09.2026 г. с пълномощно.

Административен съд София-град, Трето отделение, 44 състав, след като се запозна с доказателствата, представени по делото, намира от фактическа и правна страна следното:
Искането за спиране е направено от активно легитимирано лице – адресат на административния акт, с правен интерес, и е съединено с оспорването на заповедта за прилагане на ПАМ в рамките на висящ съдебен процес, поради което е процесуално допустимо.
Разгледано по същество, искането е неоснователно по следните съображения:
Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 6 от ЗДвП подадената жалба не спира изпълнението на приложената административна мярка. По силата на тази законова норма предварителното изпълнение на заповедите за прилагане на ПАМ настъпва по право (ex lege), като законодателят презюмира съществуването на неотложна необходимост за защита на особено важен държавен и обществен интерес – безопасността на движението по пътищата, опазването на живота, здравето и имуществото на гражданите, както и преустановяването и предотвратяването на административни нарушения (чл. 171 от ЗДвП).
Въведената с чл. 172, ал. 6 от ЗДвП презумпция обаче е оборима. При липса на изрична законова забрана за съдебен контрол върху предварителното изпълнение, същото подлежи на съдебна проверка по реда на чл. 166, ал. 4 във връзка с ал. 2 от АПК (в този смисъл е и задължителната съдебна практика, обективирана в Тълкувателно решение № 5 от 08.09.2009 г. по тълк. д. № 1/2009 г. на ОСС на Върховния административен съд). Целта на предоставената от закона възможност за спиране е да се осигури временна защита на правната сфера на оспорващия срещу настъпването на непоправими или трудно поправими последици до приключване на спора за законосъобразността на акта.
Съгласно чл. 166, ал. 2 във връзка с ал. 4 от АПК, предварителното изпълнение може да бъде спряно, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда, като спирането се допуска само въз основа на нови обстоятелства. За да бъде оборена законовата презумпция и да се постанови спиране, в тежест на жалбоподателя е да заяви и докаже с конкретни, надлежни писмени доказателства реалната опасност от настъпване на вреди, техния вид, характер и интензитет, пряката им причинно-следствена връзка с допуснатото предварително изпълнение, както и наличието на нови факти, настъпили след издаването на административния акт. Доказаният личен интерес следва да бъде противопоставим и с по-висока степен на значимост спрямо презюмирания от закона обществен интерес по чл. 60, ал. 1 от АПК (в този смисъл са Определение № 8630 от 13.08.2026 г. по ч.адм.д. № 7651/2026 г. на ВАС, Определение № 4410 от 22.04.2026 г. по ч.адм.д. № 3408/2026 г. на ВАС, Определение № 8393 от 08.08.2025 г. по ч.адм.д. № 7822/2025 г. на ВАС и Определение № 13352 от 22.12.2025 г. по к.адм.д. № 12131/2025 г. на ВАС).
В разглеждания случай спрямо оспорващия е наложена ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на лек автомобил за срок от 6 месеца, въз основа на констатациите в АУАН Серия GA № 5837255 от 23.08.2026 г. за отказ на водача да бъде изпробван за употреба на алкохол с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 и издаден талон за изследване № 315525 (нарушение по чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП).
Съдът намира, че ангажираните от жалбоподателя доводи и писмени доказателства не установяват наличието на материалноправните предпоставки по чл. 166, ал. 2 от АПК за спиране на предварителното изпълнение.
На първо място, твърдението за претърпени вреди от лишаването от възможност автомобилът да бъде ползван за срока на мярката е неоснователно. Лишаването от възможност временно да се експлоатира моторното превозно средство съставлява естествено и пряко нормативно съдържание на самата принудителна мярка, установена в чл. 171, т. 2а от ЗДвП. Всяко изпълнение на

индивидуален административен акт създава определени битови или житейски неудобства за адресата, но тези типични и присъщи последици от действие на мярката не съставляват автоматично „значителна или трудно поправима вреда“ по смисъла на чл. 166, ал. 2 от АПК (в този смисъл са Определение № 8393 от 08.08.2025 г. по ч.адм.д. № 7822/2025 г. на ВАС и Определение № 12213 от 01.12.2025 г. по ч.адм.д. № 11371/2025 г. на ВАС). Освен това, придвижването на жалбоподателя може да бъде осъществено чрез използване на алтернативни видове транспорт (обществен железопътен или автобусен транспорт, таксиметрови услуги и др.), поради което липсва гарантирано от закона субективно право придвижването да се извършва единствено с конкретното лично превозно средство.

На второ място, съдът намира за изцяло недоказана твърдяната причинно-следствена връзка между предварителното изпълнение на оспорената заповед и прекратяването на трудовото правоотношение на оспорващия. От представените писмени доказателства не се установява изпълнението на трудовите задължения на Н. да е било обусловено задължително от управлението на процесния лек автомобил. Видно от приложените Заповед за командировка № 13 от 09.04.2026 г. и Заповед за командировка № 29 от 01.06.2026 г. на „Геострой“ АД, служебните пътувания на служителя до Кралство Испания през месеците април и юни 2026 г. са осъществявани с въздушен транспорт („със самолет“) за сметка на работодателя, при което автомобилът не е бил средство за изпълнение на тези задачи. Наред с това, представената Заповед № 46 HR от 18.08.2026 г. удостоверява, че трудовият договор на лицето за длъжността „Специалист, сигурност“ е прекратен на основание чл. 326, ал. 1 и ал. 2 от Кодекса на труда – по инициатива на самия работник чрез депозирано от него писмено предизвестие (вх. № 1054 от 25.08.2026 г.), а не по инициатива на работодателя поради невъзможност за изпълнение на възложената работа. Доколкото прекратяването на трудовото правоотношение е резултат от едностранното волеизявление на самия оспорващ и предхождащо издаването на ЗППАМ на 24.08.2026 г., то не представлява пряка и непосредствена вреда, причинена от предварителното изпълнение на заповедта за ПАМ. Твърденията за евентуални бъдещи затруднения при намиране на нова работа са чисто хипотетични и не са подкрепени с конкретни доказателства.

На следващо място, евентуалните имуществени неблагоприятни последици от изпълнението не съставляват трудно поправими вреди, тъй като при евентуална последваща отмяна на заповедта по съдебен ред правата на оспорващия подлежат на репариране по реда на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Възраженията в жалбата, касаещи материалната и процесуалната законосъобразност на оспорения административен акт – липсата на фактически и правни основания, необоснованост на констатациите за извършено нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, неизясняване на процедурата за изследване с доказателствен анализатор и несъответствие с целта на закона – са относими единствено към спора по същество относно валидността и законосъобразността на заповедта. В производството по чл. 166 от АПК съдът проверява единствено наличието на специфичните предпоставки за спиране на предварителното изпълнение (риск от квалифицирана вреда и нови обстоятелства), без да предрешава правния спор по съществото на жалбата (в този смисъл са Определение № 8630 от 13.08.2026 г. по ч.адм.д. № 7651/2026 г. на ВАС и Определение № 4410 от 22.04.2026 г. по ч.адм.д. № 3408/2026 г. на ВАС).

При съпоставка между претендирания от жалбоподателя частен интерес и висшия обществен интерес, защитен от чл. 171 и чл. 172, ал. 6 от ЗДвП – опазване живота и здравето на участниците в движението по пътищата и недопускане на управление на МПС от лица, отказали проверка за употреба на алкохол, съдът приема, че общественият интерес има безусловен приоритет. Оспорващият не е противопоставил личен интерес с по-висока или равна степен на важност от

категорията на посочените в чл. 60, ал. 1 от АПК.
По изложените съображения искането за спиране на допуснатото по закон предварително изпълнение на оспорената заповед е неоснователно и следва да бъде оставено без уважение.
Воден от горното и на основание чл. 166, ал. 3 във връзка с ал. 4 от Административнопроцесуалния кодекс, Административен съд София-град, Трето отделение, 44 състав,

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на Х. А. Н., с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] за спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4635-000169 от 24.08.2026 г., издадена от С. А. О. – полицейски инспектор към ОДМВР – Б., РУ – П..
Определението може да се обжалва с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: